

[Hans Hansen (Rørby).]

at man anerkender saadanne latterlige Forestillinger som, at et Folk bliver rigt ved at sende saa mange Varer bort som muligt og bliver fattigt ved at indføre Varer; at det skulde være bedre, at Varerne blev lavet indenlands; end at de blev købt udefra, selv om de kan købes billigere udefra; at Udlandet, som sender os Varer — de Varer, vi selv ønsker, naturligvis, thi vi faar ingen andre af gode Grunde end dem, vi selv efterspørger —, skulde berøve os vort Udkomme? Det er den Slags Vrangforestillinger, der behersker i hvert Fald Det konservative Folkeparti og store Dele af Socialdemokratiet og antagelig ogsaa den højtærede Indenrigsminister.

Man har begaaet den Fejl at lægge Importen Hindringer i Vejen for derigennem at fremme Produktionen, og Resultatet bliver akkurat det modsatte af det, man vilde opnaa. Produktion og Handel er saa nøje knyttet sammen og saa afhængige af hinanden, at lægger man Hindringer i Vejen for den ene af disse to Faktorer, virker det uvægerligt paa den anden. Vi har set, at der her i Landet er lagt mange Hindringer i Vejen for Handelen, men ogsaa, at der lægges store Byrder og Bøder paa Produktionen. Resultatet er heller ikke udeblevet, nemlig Arbejdsløshed, Dyrtid og Fattigforsørgelse i stor Stil. De eksporterende Erhverv lider stor Uret, fordi de maa levere deres Varer til Verdensmarkedets Pris, hvilket hverken Statsindgreb eller Love overhovedet kan ændre, men samtidig tvinges de eksporterende Erhverv, særlig Landbruget, til at købe deres Varer til forhøjet Pris.

Skal der ske den Ligestilling mellem Erhvervene, som der tales om, maa vi være klar over, at det kun kan ske paa en af to Maader: enten ved at man fører Restriktionssystemet til Bunds og lader Lønninger og Vederlag fastsætte kollektivt under Statens Overhøjhed, hvilket formentlig ikke kan ske under Folkestyre, men kun under en Form for Diktatur, og jeg skal ikke benægte, at vi styrer i den Retning for Tiden, eller ved at føre Frihandelens Idé til Bunds. Dette sidste, tror jeg, er det eneste, der er foreneligt med dansk Mentalitet og Tradition; jeg tror kun, der findes meget faa her i Landet, som ikke ønsker at bevare Folkestyret, men ikke desto mindre undergraves Folkestyret af den planøkonomiske Politik, der føres.

Vil Regeringen følge Frihandelens Vej, er det ikke nok, at Udenrigshandelen bliver befriet for Told og Restriktioner, man vil

ingenlunde opnaa økonomisk Frihed, saa længe Byrder og Bøder, der nu paalægges Produktionen, stadig faar Lov til at bestaa. Vi erkender, at saaledes som Forholdene har udviklet sig; kan vi — bedømt ud fra den Stilling, Regeringen og dens Partier i Dag tager til Restriktions- og Beskyttelsespolitikken, samt ud fra Statsministerens Programtale, hvori er bebudet en Fortsættelse af den økonomiske Politik, der hidtil er ført — ikke vente, at Regeringen vil slaa ind paa en principiel Frihandelspolitik. Men for den Del af Det radikale Venstre, der i 1929 troede paa Rigtigheden af, at det var de Radikales Opgave i Regeringen at hindre en socialdemokratisk Toldbeskyttelsespolitik i at udfolde sig, maa det i Dag sammen med andre frihandelsvenlige Kredse i vort Folk være en nærliggende praktisk politisk Opgave i hvert Fald at hindre, at Beskyttelsessystemet gror fast.

Der er to Omraader, hvor jeg mener, det er muligt at sætte ind her, det ene er ved at bryde Spidsen af Beskyttelsen, skabe mere Konkurrence for visse Dele af den hjemlige Industri, bl. a. ogsaa for derved at hindre en Overkapitalisering af Virksomhederne paa Basis af Beskyttelsen eller en for stærk Udvidelse af Virksomhederne, som ikke kan holde, saa snart Restriktionerne løsnes lidt; det andet Omraade er med Hensyn til selve Valutacentralens Organisation og Arbejdsomraade. I Længden kan vi, der tror paa Folkestyret, ikke finde os i, at saa vigtige Spørgsmaal som, hvilke Industrier der skal beskyttes og i hvor stort Omfang, unddrages offentlig Belysning og Begrundelse. Det er en Styremaade, der er direkte fjendtlig mod Folkestyrets Idé, og det er sagligt uforsvarligt, at den tavse Handelsminister Gang paa Gang tvinger Rigsdagen til at sige god for en Industribeskyttelse, om hvis Omfang og Tilrettelægning Rigsdagen ikke ved Besked.

Uanset vor principielle Stilling til Spørgsmaalet Beskyttelse eller Frihandel — om denne er der fornuftigvis ingen Tvivl — har vi som Rigsdagsmænd i folkestyret Land Ret til at forlange, at en af Folkestyrets vigtigste Forudsætninger overholdes, nemlig den: at enhver Handling fra det offentlige Side maa ledsages af en offentlig Begrundelse for dens Nødvendighed og en offentlig Redegørelse for Handlingens Rækkevidde og Omfang. Og jeg ser ikke rettere, end at dette simple Krav ogsaa maa kunne finde Støtte og Tilslutning hos Det radikale Venstre.

Frihandelens Muligheder, Idé og Goder er hemmet mest ved vor hjemlige Politik,